

צעיר לימים היה הרה"ק רבי אברהם חיים ראטה (ה' אלול יום פטירתו) כשהחל בהנהגתו לאחר הסתלקותו של אביו הרבי ר' אהרן בעל ה'שומר אמונים' זי"ע. קשר עז וטמיר היה לו כבר אז עם צדיקי הדור. הכל ידעו שהבטחה היוצאת מפורשת מפיו כוחה גדול, והוא עצמו תולה היה הכל באמונה תקיפה בהשגחה פרטית של אלוקי השמים והארץ.

באותם ימי בראשית שימש את הרבי בחור יקר אשר זה מכבר הגיע לפרקו והוא הזכיר את עצמו אצל הרבי מדי פעם למצוא את זיווגו. הרבי בירך בכל לב.

יום הפורים היה מיוחד אצל הרבי זצ"ל בפקידת ישועה ורחמים לכל נצרך. הבחור המשמש בקודש סימן לעצמו כבר בתחילת אותו החורף שבפורים הקרוב בעת השולחן הטהור הוא לא יותר עד שיוציא מפיו של הרבי הבטחה מפורשת שקרובה ישועת זיווגו לבוא.

השולחן התנהל בגיל וברעדה. הרבי היה מבוסס כמצוות היום. הבחור ניגש בדחילו ורחימו והזכיר את שמו בקול להיושע... בתגובה חטף על פניו סטירה מצלצלת... לאחר רגע ההלם הראשון התבוננו בו העומדים בחיך גדול. הוא עצמו נזכר מיד את שידע זה מכבר שסטירת פנים מהרבי פירושה ישועה מובטחת. סאת אושרו גברה כשאחרי רגע הוסיף הרבי עצמו שלוש מילים שהכל יש בהן: "השנה תהיה חתן"...

אבל השנה חלפה באיטיות וכל אות של שידוך מתאים לא נראה באופק. החורף עומד להסתיים ועמו שעון החול של ההבטחה. עוד מעט יהיה שוב חג הפורים...

שנה מעוברת הייתה זו ולקראת 'פורים קטן' שבחודש אדר ראשון ניגש הבחור אל הרבי בגבורה ובמורא ותהה בדרך ארץ שהנה הרבי הבטיח 'השנה' והכל הבינו שכוונתו מיום פורים זה יום הפורים הבא ובינתיים כל התקדמות אינה ניכרת...

"אכן", הסכים עמו הרבי מיד ללא כחל ושרק, "אם מבטיחים צריכים לקיים"...

למחרת בבוקר, והיה זה ביום י"ד באדר ראשון, קרא הרבי לבחור המשמשו במסירות והוא מובטח ועומד וכה אמר לו להפתעתו: "יוצאים אנו אל הדרך יחד, עליך לארוז עוגיות וי"ש לשתיית 'לחיים' בעת אירוסין למזל טוב"...

הבחור הנדהם ניסה להבין. הוא ידע שהרבי מבקש לערוך מסע שסופו בטבריה. אך כיצד זה מתחבר אל אירוסיו? ובכלל, מי המשפחה המדוברת, הלא טרם שמעו... זאת ועוד: התברר לו שהרבי עצמו אינו יודע על כל שידוך שבדרך, אז מה לו לגרור עמו ערכת 'לחיים'...

סדר הנסיעה אז מירושלים לטבריה היה ארוך ומפותל ומסורבל. היה על הנוסעים לעלות על אוטובוס או 'מונית שירות' מירושלים לתל אביב ומתל אביב לחיפה, ומחיפה לטבריה. כך עשו הרבי ומשמשו. בבוקר לאחר התפילה נסעו במונית לתל אביב שם התארחו אצל ידיד, הנגיד רבי יעקב שכטר ז"ל, כתחנה לקראת המשך המסע.

אך עצרה המונית בתל אביב ליד ביתו של ר' יעקב שכטר והנה חולפת במקום אישה אחת, בראותה את תואר פניו של הרבי הבינה מיד שאדם גדול לפניו והיא מבקשת מן המשמש לשוחח עם הרבי. היא הוכנסה אל הבית פנימה ושחה שיש לה בת שהגיעה לפרקה לה בביתה והיא טרם מצאה בחור שיתאים עבורה וזה עידן שדאגה מכרסמת בליבה...

"ומה תאמרו על הבחור הזה אליו פניתם כדי לשוחח עמי?" שאל הרבי. "בהחלט", פסקה החמות המיועדת. "הוא נראה מתאים מאוד למשפחתנו"...

הרבי התרגש עד מאוד. אכן מד' יצא הדבר. היום תמה שנת ההבטחה מפורים שעבר. כעבור שעה קלה נערכה פגישה. ושאלו את פי הנער והנערה ואמרו הן. משפחת החתן שהתגוררה בבני ברק העיר הגיעה. עוגיות וי"ש היו ברשות החתן כבר מהבוקר. וקולות של ברכת 'מזל טוב' נרגשים היו גוברים והולכים שעה ארוכה...

באותו זמן התקשר הרבי טלפונית לירושלים להודיע לרבנית שהמשמש בקודש בא זה עתה בברית האירוסין. והיא הגיבה בתדהמה רבה. לפי חשבונה טרם הגיע הרבי לטבריה ואיך זה נוצר שידוך שכזה על אם הדרך...

בטבת

לעילוי נשמת

הרב אלטר אהרן יצחק

הרשקוביץ זצ"ל

י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלוך לשבת

200 ₪ בלבד

בנק דיסקונט סניף 56

השבון 61135

אסמכתא למייל:

Shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, בני ברק,

חדרה, פתח תקווה, אחיסמן

עקב הסגר. העלוך מחולק

בערים אלו בלבד.

העלוך נתרם השבת בעילום שם

להצלחת התורם ובני משפחתו ברוחניות ובגשמיות

למחרת היום קרא הרבי לבחור החתן וכה אמר לו לידע ולהודיע: "אומר לך את האמת, אתמול, פורים קטן, היה יום ההולדת שלי. מובא בספרים הקדושים שיום ההולדת הוא עת רצון ויהודי יכול לפעול דברים ועניינים שבמשך כל השנה השערים אינם פתוחים עבורם. עזבתי את הבקשות שחפצתי לבקש על עצמי ובקשתי עליך, כל זאת שאוכל לקיים את אשר הבטחתי. 'מוצא שפתיך תשמור'..."

העלייה הגדולה, מכל שכבות העם, על ציון קדשו בהר הזיתים מדי שנה ביום ההילולא, לא בכדי היא. כי הבטח הבטיח לפקוד את המעתירים אצלו לאחר הסתלקותו לא פחות מן הישועות שפעל בחיים חיותו.

אגרת הפורים | השגחה פרטית

הרב יהודה מרגולין שליט"א

אם שמתם לב, מנהג מעניין יש בקריאת המגילה בפורים; הצורה בה מוחזקת המגילה בשעת הקריאה שונה מאשר הצורה בה מונח ספר התורה בזמן שקוראים בו. בספר תורה, הקריאה נעשית כשכל הספר מגולגל ורק עמודה אחת פתוחה, וממשיכים וגוללים לפי הצורך. ואילו בפורים, פותחים תחילה את כל המגילה מתחילה ועד סוף, מקפלים את הדפים זה על זה, ורק אחר כך קוראים.

ומה טעם מנהג זה? "כדי להראות הנס", וכך לשונו של ה"שולחן ערוך" (סימן תר"צ סעיף י"ז): "מנהג כל ישראל שהקורא, קורא ופושטה כאגרת להראות הנס". אך מה פירוש הדבר? מה הקשר, מה ענינו של המנהג, וכיצד זה מראה על הנס?

כדי להסביר נקודה זו נפתח בשאלה: במשך כמה שנים נמשך סיפור המגילה? מתחילה ועד הסוף, כמה זמן עבר?

קריאה מדוקדקת תניב את התשובה הנכונה: כעשר שנים. המשתה שבתחילתה של המגילה היה בשנת שלש למלך אחשורוש. אסתר נבחרה למלכה בשנת שבע למלכותו. והמן הפיל את הפור בשנת שנים עשרה למלך, ובאותו זמן נתלה. המלחמה והנצחון היו כשנה אחר כך, ב"ד בחודש אדר, ויום זה הוא שנקבע לנו כחג חדש בלוח השנה, חג הפורים. את כל התקופה של עשר השנים, אנחנו מעבירים בדקות ספורות של קריאת המגילה.

נעצור רגע ונחשוב: איך הרגישה אסתר כשנלקחה לארמונו של המלך? אני לא מקנא בהרגשה שלה. אשה ישרה וקדושה, שכל חייה צניעות ורוחניות, והיא נלקחה נגד רצונה לחיות עם אדם שכל כולו גשמיות, אכזריות ורשע. לשם מה? איזו מטרה נעלית יכולה להיות לזה? עוברת שנה, שנתיים, שלש וארבע, ו...כלום. מה יהיה?

רק אחרי חמש שנים, נתגלה פתאום תפקידה המרכזי של אסתר בשירות העם כולו. היא היחידה שיכולה לעזור, היא זו שהצילה את המצב. רק אז נתגלו דרכי ההשגחה. רק באותו זמן התברר למפרע, את מה שמרדכי הצדיק הביע בתחילה בתור מחשבה אפשרית: "ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות?". דרכי ההשגחה אינם נגלים מיד לעין. לפעמים אפשר לראות במבט לאחור, בתהליך של שנים.

ואולי לכן פושטים את המגילה כולה. כי כדי לראות את הנס - לא מספיק להביט בעמודה אחת. רק כאשר הכל פתוח, כאשר תופסים את הסיפור בשלימותו, כאשר מבינים שיש כאן תהליך מתמשך - רק אז אפשר להפנים את הלקח המיוחד של נס פורים. ולכן פושטים את המגילה, 'כדי להראות הנס'.

קבלה = נתינה | והלכת בדרכיו

הגאון רבי אהרן יהודה לייב שטיינמן זצוק"ל

"ויקחו לי תרומה" - הביטוי ויקחו לי אומר דרשני, וכי הקב"ה זקוק לתרומה והרי לה' הארץ ומלואה? ואכן לדברי שפתי חכמים שאלה זו הביאה את רש"י לפרש שכוונת לי היינו לשמי. אולם עדיין יש להבין, מדוע איפוא לא נאמר כאן בפירוש לשמי? ויש לומר שבאו כאן ללמדנו יסוד גדול וחשוב. כל המצוות שאדם מקיים, וכן כל מה שהוא עושה נעשה בכוחו של הקב"ה, כי הוא הנותן לו כח ומסייע לו בפועל בעשיית כל דבר, וכל זה חסד הבורא שמצד אחד נותן לו את הכח לעשות את מעשי המצוות, ועם זאת מחשיב את המעשים האלה כאילו נעשו על ידי האדם למען הבורא, וכמו שאמר דוד המלך ע"ה "כי ממך הכל ומידך נתנו לך", לכן נאמר כאן "לי" ללמדנו שבשמים נחשב כאילו האדם נתן לה' אף על פי שלאמיתו של דבר הכל שלו, ומידו נתנו לו.

הנהגה נאצלת זו של הקב"ה חייבת לשמש לנו דוגמה להנהגתנו עם הבריות, שכן נצטוונו להידבק בדרכיו וכיון שלמדנו כאן על מידה ממידותיו יתברך עלינו להשתדל ככל האפשר ללכת בדרכו.

בעבר היה מצוי מאד שתלמידי חכמים שהיו מוטרדים בכל מיני ענינים היו נענים ברצון ונותנים את כל כוחם למען הכלל והפרט, ועם כל זה היו נותנים לציבור את ההרגשה כאילו מקבלי הטובות מהם הם המיטיבים עמהם, כאמור זוהי דבקות בקב"ה והליכה בדרכיו.

עלינו ללמוד מהם ללכת בדרך זו ולחיות תמיד בתחושה שאנו מלאי טובה הנעשית עמנו על ידי אחרים ולא לחשוב כל העת שכולם חייבים לנו.

מאחורי המסכה | לא רק בפורים

ר' עדיאל בר שאול שליט"א

פורים קרוב ממש ומידי שנה נוהגים להתחפש.. שמים מסיכה על הפנים ומראים את עצמינו כמישהו או כמשהו אחר.

מעניין להתבונן במקור המנהג הקדמון הזה שנמצא מאות שנים אחרונה, אגע בו ממש על קצה המזלג.. מופיע בתנ"ך בספר דניאל כשעם ישראל גלה לבבל אחרי חורבן בית ראשון על ידי נבוכדנצר שהחריב את בית המקדש הראשון וסבל מדיכווי וייסורים קשים ומרים, הוא היה דיקטטור במלוא מובן המילה, תקופה מסויימת הוא שלט על כל העולם. לימים הוא העמיד צלם (פסל) ענק בדמותו בבקעת דורא שבבבל ורצה שכולם ישתחוו לדמות דיוקנו כמו אליל כזה, והוא ממש הכריח את כולם באיום שמי שלא יעשה כרצונו, אחת דתו להמית. עם ישראל שהיה אז בגולה השתחוה כלפי חוץ, וכלפי פנים -

כל אחד ואחת בליבם האמין שזה כלום ושהבורא יתברך שמו ברא את העולם ומשיג עליו בהשגחה פרטית, מעין לבישת תחפושת/מסיכה בין הלב הפנימי לבין המעשה שעשו בפועל.

כשזה התרחש, מופיע בגמ' במסכת מגילה שהקב"ה אמר כפי שהם עשו כלפי חוץ דבר אחד וכלפי פנים חשבו ועשו דבר אחר, יתגלגל עליהם גזירת המן שתגרום להם לקשר בין החוץ לַפְּנִים. וכידוע במגילת אסתר מופיע תהליך עצום ומרטיט של חזרה של עם ישראל לשורשים ולבורא עולם, כתוב שם שלאחר ימי הצומות, התפילות והבכי הם קיימו וקיבלו עליהם ועל זרעם מתוך אהבה את כל דברי האלוקים. ואז כפי שמוכר סיפור המגילה ...

כלפי חוץ הגזירה אכן התרחשה והיתה כ-פסע לפני כילוי ואיבוד של עם ישראל בידי מחשבת המן של להשמיד, להרוג ולאבד את כולנו. ובסופו של דבר מה שהיה נראה בחוץ כסוף הסיפור שלנו.. על ידי תהליך פנימי .. התגלה כסיפור ההצלה שלנו והכל היה כתחפושת אחת גדולה לתהליך מדהים שעם ישראל עבר ...

ובאמת כפי שמתואר בתנ"ך כמה שנים אחרי סיפור המגילה, הבן של אחשוורוש ואסתר - כורש, מרשה/מתיר לכם ישראל לחזור לארצו ולבנות את בית המקדש השני .. כלומר הם חוזרים מהגלות המרה, הביתה לארץ ישראל ולירושלים (אמנם לא כולם בחרו לחזור ולקחת חלק בבניין הארץ והמקדש).

ועכשיו חזרה לכאן ועכשיו: כשיש מסיכה בחיינו והיא נוכחת, זו הזמנה לקשר בין החוץ לַפְּנִים.

אני מתבונן על השנה האחרונה של חיינו, בדיוק לפני שנה עדיין היינו בגדר מתכוננים למסכות של פורים, וכמה שבועות אחרי כבר התחלנו ללבוש מסיכות הגנה מפני נגיף הקורונה... זה התחיל בחוסר למסכות, ואז נהיה עם הזמן אינפלציה... סוגים מסוגים שונים וצבעים לרוב.. במקביל לחוסר הוודאות והאונים של מה עושים עם המציאות הזו - קורונה, נולדו המכחישים מצד אחד ומהצד השני המפוחדים .. יש כאלו שפרחו ושגשו ויש שקרסו ונפלו והמסכה עדיין נוכחת בחיינו.

אני מתבונן ומסתכל ושואל איך זה שכל היהודים הם אחים כשבת שלם, ביחד אנו עוברים הכל, ומשהו בנו לא לומד עדיין, האהבה שלנו עוד מימי אבותינו לא תלויה בדברי?!

הקורונה היא מסיכה אחת גדולה שמזמינה אותנו להתחבר להתבוננות למנהג קדום של התחפושות של פורים - אז קיבלו מעין הסתכלות מדוע התרחשו דברים והבורא בחר לשתף אותנו בכוונה של המציאות דאז -דרך התחפושת..דרך המנהג של לְמָה מתחפשים. החמלה וההבנה לכל לב ולב זו דרכו של הבורא ובמיוחד בין בניו וילדיו. אחדות מתוך אהבה זו לא משימה אלא זו ענווה פנימית שמאירה את האור בינינו. המסיכה עדיין נוכחת בנו ובחיינו תרתי משמע. עד מתי נסכים להתחפש?? כל אדם ואדם פוגש בשנה האחרונה רבדים בתוכו שמציפים אותו בכיוון כזה או אחר, לא הגיע הזמן באמת להניח את התחפושת בצד.. ולהסכים להתבונן בפשטות בנו, בתוכנו, במולנו, בזולתנו, בילדינו,

בבני זוגנו????!!! לראות כל לב ולב בחמלה פשוטה וללא שיפוט!! להתבונן ברובד העמוק שהעולם/הבורא כה מבקש מאיתנו. לזנוח את המסכה מתוכנו ולקבל עלינו עול מלכות האהבה ללא תנאי של בין אדם לחברו ומה ששנוא עליך אל תעשה לחברך, ואז לומר כן להורדת המסיכה מחיינו! שם נמצא הבורא! שם נמצא המסר במסיכה! לחזור לשורשים הפשוטים כשלא ידענו דברים.. להסכים לסמוך על הקב"ה גם בפשטות הדברים, להבין לעומק שאנחנו מוגנים ושמורים. להאמין שכל מה שמתרחש לנו זה בהשגחה פרטית מדויקת לפרטי פרטים.

שאלה גורלית | יהדות מתוקה

הרב יואל ראטה שליט"א

שמעתי סיפור חזק מקרוב משפחה סיפור יפה ששמע ממנהל תלמוד תורה, היו לו בתלמוד תורה שני ילדים חרוצים וטובים, המלמד ידע בסוד שהאימא היא גיורת, מי שמבין בחינוך יודע איך זה עובד, סתם ילד צריך רחמי שמים שיגדל ויעבור בשלום את כל הכיתות עד הישיבה קטנה וגדולה, ילד מבית של גרים... כל שכן... אפילו ילד שמגיע משבט אחר שהוא לא מאותו שבט שלנו, זה כבר... ולמרבה הפלא הילד הזה, ילד או שני אחים. ילדים למופת, התפללו ולמדו בחשק.

המלמד חשב לעצמו כל הזמן אני חייב לדבר עם האימא, היא תבוא פעם למשרד לקחת את הילדים, אני אשאל אותה, מה את עושה שהילדים שלך כאלה, ילדים מיוחדים וטובים שלא רואים אפילו אצל משפחות חשובות. ויצא שהאימא הגיעה והוא שאל אותה, מה הפשט, הרי את גיורת, אבל הילדים הם מעל המצופה...

ענתה לו האימא, תראה, יש לי סוד, אני אמנם גיורת, אבל שני הילדים שלומדים כאן הם לא גרים, הם עדיין גויים. אני הבאתי אותם איתי, ולא שהם נולדו אחרי שהתגיירת. כשהם יהיו בני 13 הולכים להכניס אותם לבית, והולכים לשאול אותם שאלה מפתיעה. האם אתם רוצים להיות יהודים או לא? אני מפחדת מהיום הזה. אני רועדת מהיום הזה כשהולכים לשאול אותם את השאלה הזאת. אני עושה כל דבר שבעולם, שהמצוות ושבת וכל דבר שקשור ליהדות, שיהיה להם הכי כף שבעולם.

אני פוחדת מהיום הזה שישאלו אותם "האם אתם רוצים להיות יהודים?!" שהם יגידו, יהודי? מה אני גוי? למה לא אמרתם לי קודם אני בורח מכאן. אני צריך סתירות בשבת? אני צריך את הלחץ בשבת? אני צריך צביטות בשבת? אני צריך את ה-נו... לא. אז אפילו שהעצבים שלי עולים ואני מרגישה שאני כבר לא יכולה יותר. אני חושבת לעצמי עוד מעט הולכת להגיע השאלה הגדולה, האם אתה רוצה להיות יהודי או גוי?

אז הקשיים, לא ליד הילדים. הילדים רואים איך אני מסדרת שולחן שבת, איך אני מדליקה נרות. ואני שרה כמה השבת יפה וטובה. ותודה על המחמאה שהילדים באמת אוהבים להיות כאן, שאני יודעת שתכף הם יצטרכו לענות על כזאת שאלה גורלית.

ואני חושב לעצמי, ריבוננו של עולם, למה רק גיורת צריכה לחשוב ככה? כל אימא יהודיה צריכה לחשוב ככה, כל אבא יהודי צריך לחשוב ככה. לא הולכים לשאול אותו יום אחד, לא הבית דין הולך לשאול אותו, חבר ישאל אותו יום אחד, האם מענין אותך כל היהדות הזאת או שאתה יודע... כל זמן שאנחנו צעירים אנחנו צריכים לשחק את המשחק? מה הוא הולך לענות?
ולכן צריך להעביר לו את היהדות במתיקות!

אמונה חושית | שיטת ההגשמה
הגאון רבי אביגדור מילר זצוק"ל

הרמב"ם פסק שלחשוב אודות הבורא יתברך שהוא בעל תמונה, זו מינות מכיוון שהקב"ה אינו גוף ולא ישיגוהו משיגי הגוף ואין לו שום דמיון כלל. וכמו שכתוב ונשמרתם מאד לנפשותיכם כי לא ראיתם כל תמונה ביום דיבר ה' אליכם בחורב מתוך האש. וזהו באמת יסוד חטא עבודה זרה שהגשימו את הבורא ונתנו לו דמות או צורה ח"ו.

ובתחילת ספרו מורה נבוכים האריך הרמב"ם מאד בענין זה, לבטל שיטת ההגשמה. עד כדי כך שמשום כן נלאים הלומדים מלימוד שאר הספר. ואריכותו הוא לברר שכל לשונות של הגשמה שנכתבו בתורה אודות השי"ת אינם כמשמעם, ומאריך לסלק שום מקום טעות, שחלילה לחשוב שום הגשמה על הבורא יתברך. וכל מה שכתוב בתורה כגון עיני ה', יד ה', רגלי ה', וירד ה', ורבות כהנה אינם שייכים להבורא באמת, ולא נכתבו אלא לסבר את האוזן ולקרוב אל ההרגש איזו פעולה מפעולותיו יתברך.

וכבר קדם לו התרגום אונקלוס, שבכל מקום שמשתמע ענין הגשמה, מפרשו בענין רוחני ולא ממשי. ורבינו סעדיה גאון פירש "ויאמר" ה', "ורצה" ה', שאפילו אמירה הוא מושג של הגשמה, ואינו שייך להבורא יתברך.

אמנם יש בזה פליאה עצומה. למה, אם כן, משתמשת התורה תמיד בלשונות כאלו שיכולים להטעות בני אדם. ומבואר מדברי הרמב"ם והראב"ד שהרבה באמת טעו בזה ונכשלו, וזה לשון הראב"ד, וכמה גדולים וטובים ממנו הלכו בזו המחשבה לפי מה שראו במקראות, ויותר ממה שראו בדבר האגדות המשבשות את הדעות, ע"כ. והיא שאלה גדולה.

והתירוץ הוא, שהתורה משתמשת עם מושגים גשמיים כדי לסלק על ידם טעות שהיא יותר חמורה מסכנת ההגשמה, והיא הכפירה במציאות ה' רחמנא ליצלן, [ועל דרך זה ביאר הרמב"ם שמינות גרועה מעבודה זרה]. שכן ההכחשה במציאות האמיתית של הבורא יתברך אינו רק כשיש כפירה מוחלטת בבורא ח"ו, אלא אפילו אם רק ידמה בדעתו שהבורא הוא איזה כח רוחני לבד, בלי להכיר שהבורא יתברך הוא מציאות חיה וקיימת, ואין מציאות בלתי בכל העולמות, ונשאר הבורא בשכלו כרעיון מופשט וכסברא בעלמא, גם זה נחשב הכחשה במציאות הבורא רחמנא לצלן.

כי על כן, חובת האמונה במציאות ה' הוא להכיר שהבורא יתברך הוא המציאות האמיתית היחידה

בעולם, ושהוא א-ל חי וקיים. ולכן השתמשה התורה עם תיאורים וציורים חיים, ולשונות של הגשמה על הבורא יתברך, הכל כדי שתהא לנו השגה אמיתית וממשית במציאות ה'.

ולכן חובת האדם הוא שיהיה בראשו ב' מחשבות מנוגדות בבת אחת, שמצד אחת חייב להשריש בקרבו שלא שייך לייחס לבורא יתברך שום תמונה או מושג ממושגי הגוף, אלא הוא א-ל בעל כח בלתי גבול ובלתי תכלית, אבל בו בזמן מוכרח האדם להשתמש בציורים הגשמיים אודות הבורא כמו עיני ה', יד ה', רגלי ה', וכדומה, כדי לקבל את ההכרה האמיתית במציאותו יתברך, שהוא א-ל חי וקיים, שהוא באמת מציאות שאין למעלה ממנו.

תפילת הצדקה
הגאון רבי ישראל גרוסמן זצוק"ל

ויקחו לי תרומה - בזוהר (תרומה דף קכח). כתוב שרשב"י ורבי אלעזר בנו, ור' אבא ור' יוסי, ישבו תחת צלו של אילן על שפת הכנרת. פתח רשב"י ואמר: כתיב "ויקחו לי תרומה", מי שרוצה לזכות שתשרה שכינה עליו - צריך לתרום מכספו ולתת תרומת ה'. וזהו ויקחו לי - תרומה; ע"י התרומה נהיה "ויקחו לי" הקב"ה מקרבו אליו. במצות נתינת צדקה, צריך סייעתא דשמיא מיוחדת שהכסף שהאדם מפריש ונותן יגיע למקום הנכון ולנצרך האמיתי הזקוק לצדקה.

וכך שנינו במסכת סוכה (מט:): ואמר רבי אלעזר: כל העושה צדקה ומשפט כאילו מילא כל העולם כולו חסד, שנאמר "אוהב צדקה ומשפט חסד ה' מלא הארץ". שמא תאמר: כל הבא לקפוץ קופץ, תלמוד לומר "מה יקר חסדך אלוקים". פרש"י: שמא כל הבא לקפוץ - ולעשות צדקה וחסד - קופץ, ומספיקין וממציאין לו אנשים מהוגנים לכך, תלמוד לומר: מה יקר, צריך לתת לב ולטרוח ולרדף אחריה, לפי שאינה מצויה תמיד לזכות בה למהוגנים.

נמצאנו למדים, כי למרות שהאדם נותן צדקה, צריך הוא תפלה מיוחדת שיזכה למצוא את האדם ההגון הישר והנכון, שהצדקה תגיע אליו.

מזלא טבא וגדא יאה

קמיה הרה"ח
ר' משה פריד שליט"א
מרחיב גבולות האמונה באלעד
לרגל הולדת הבת
שתזכו לגדלה מתוך נחת
אושר ועושר, בריאות ושמחה אמיתית
לתורה, לחופה ולמעשים טובים
מתוך הרחבה בגשמיות וברוחניות

מערכת האמונה